

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. V., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 14/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2013 doručená sťažnosť JUDr. M. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 14/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) rozhodnutím č. 3615/11 z 9. septembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie

z 9. septembra 2011“) rozhodlo o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. f) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), pretože sťažovateľ nezaplatil príspevok na činnosť SAK za rok 2010.

Po podaní obžaloby na sťažovateľa pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) a 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 predsedníctvo SAK rozhodnutím č. 1176/2006 z 28. apríla 2005 rozhodlo o pozastavení výkonu advokácie sťažovateľovi podľa § 8 ods. 2 písm. b) zákona o advokácii. Rozsudok, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za úmyselný trestný čin, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26. novembra 2009, následne bol však najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania zrušený a vec bola vrátená Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) na prerokovanie a rozhodnutie.

Podľa sťažovateľa predsedníctvo SAK malo na základe už uvedeného právoplatného odsúdenia sťažovateľa pristúpiť k vydaniu rozhodnutia o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátov z tohto dôvodu ex offio v zmysle § 7 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii k 26. novembru 2009, pretože zákon o advokácii vylučuje, aby bolo možné vykonávať advokáciu po právoplatnosti odsúdenia za úmyselný trestný čin, a preto sťažovateľovi nemohla vzniknúť povinnosť platiť príspevok na činnosť SAK za rok 2010. Napriek uvedenému predsedníctvo SAK vyčiarklo sťažovateľa zo zoznamu advokátov až na základe rozhodnutia z 9. septembra 2011 pre nezaplatenie príspevku na činnosť SAK.

Proti rozhodnutiu z 9. septembra 2011 podal sťažovateľ v zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehote žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia predsedníctva SAK na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom sp. zn. 23 S 83/2011 z 18. januára 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Po podaní odvolania proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 14/2012 z 13. decembra 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) potvrdil

prvostupňové rozhodnutie, pričom sa stotožnil s jeho odôvodnením zdôrazňujúc nesplnenie oznamovacej povinnosti sťažovateľa voči SAK týkajúcej sa nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku v jeho trestnej veci.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že je proti nemu vedené disciplinárne konanie začaté na základe podnetu predsedu revíznej komisie z 30. novembra 2010 pre nezaplatenie príspevku na činnosť SAK za rok 2010 a príspevku do sociálneho fondu SAK za rok 2010. Súčasne je proti nemu vedené súdne konanie na okresnom súde sp. zn. 17 C 261/2012, ktorého predmetom je rovnako zaplatenie príspevku na činnosť SAK za rok 2010 a príspevku do sociálneho fondu SAK za rok 2010.

Podľa sťažovateľa požiadavka na zaplatenie príspevku na činnosť SAK *„za obdobie po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku je tiež v príkrom rozpore s právom sťažovateľa vlastníť majetok a predstavuje v danom čase citeľný zásah do jeho majetkovej sféry, keď na jednej strane počas pozastavenia výkonu advokácie alebo vyčiarknutia zo zoznamu advokátov nemôže či nesmie vykonávať advokáciu alebo sa zamestnať a mať tomu zodpovedajúci príjem, na strane druhej musí zaplatiť príspevok na činnosť SAK a do sociálneho fondu SAK.“*

Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, pretože vyčiarknutie zo zoznamu advokátov preňho znamená, že *„nemôže vykonávať povolanie advokáta a mať príjem, z ktorého by mal možnosť hradiť svoje osobné potreby, ako aj ďalšie životné náklady“*. Uvedené platí tým skôr, že sťažovateľ mal v období od 3. mája 2006 do 18. augusta 2011 rozhodnutím predsedníctva SAK pozastavený výkon advokácie pre prebiehajúce trestné konanie, ktoré po zrušení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa skončilo oslobodením sťažovateľa spod obžaloby (právoplatné 18. augusta 2011). Na základe pochybení okresnej prokuratúry, ako aj všeobecných súdov konajúcich v trestnej veci sťažovateľa tento nemohol vykonávať advokáciu a súčasne pre zápis v registri trestov mal znemožnené zamestnať sa a vykonávať právnické povolanie. Po odpadnutí jedinej prekážky brániacej sťažovateľovi vykonávať advokáciu predsedníctvo SAK rozhodlo

o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu advokátov pre nezaplatenie príspevku na činnosť SAK.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„1/ Základné právo JUDr. M. V. vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8Sžo/14/2012, bolo porušené.

2/ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 12. 2012, sp. zn. 8Sžo/14/2012, zrušuje a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade považoval za dôležité poukázať na to, že sťažovateľ, hoci sám je, resp. bol advokátom, nedoložil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Napriek uvedenému nedostatku sťažnosti, ktoré by mohlo viesť aj k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, najmä vzhľadom na kvalifikovanosť samotného sťažovateľa ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľa preskúmal jeho sťažnosť.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnymi závermi najvyššieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedníctva SAK o „vyčiarknutí“ sťažovateľa zo zoznamu advokátov pre nezaplatenie príspevku na činnosť SAK za rok 2010. Podľa sťažovateľa v jeho prípade bol postup predsedníctva SAK chybný, pretože o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov malo dôjsť podľa § 7 ods. 1 písm. d) zákona o advokácii z dôvodu jeho právoplatného odsúdenia pre úmyselný trestný čin k 26. novembru 2009, a nie až rozhodnutím z 9. septembra 2011 vydaného na základe § 7 ods. 1 písm. f) zákona o advokácii pre neplatenie príspevku na činnosť SAK za obdobie po právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bol uznaný vinným a odsúdený za úmyselný trestný čin.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po

vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dal na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní v napadnutom rozsudku adekvátnu a jasnú odpoveď, ktorú podrobne a jednoznačne odôvodnil, a ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu vyhodnotil ako ústavne udržateľný.

V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd najprv citoval viaceré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákona o advokácii a uznesenia SAK, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní, a v závere stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu konštatoval: „Z obsahu pripojených spisov je zrejmé, že predmetom preskúmania je uznesenie predsedníctva žalovanej č. 3615/11 zo dňa 9. 9. 2011, ktorým vyčiarkla žalobcu zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zák. o advokácii, podľa ktorého komora vyčiarkne zo zoznamu advokátov toho, kto je v omeškaní so zaplatením príspevku na činnosť komory o viac ako šesť mesiacov a príspevok nezaplatil ani do jedného mesiaca po tom, čo ho komora vyzvala na zaplatenie spolu s poučením o následkoch nezaplatenia.

Krajský súd dospel k záveru, že pre rozhodnutie žalovanej boli splnené podmienky a toto bolo vydané v súlade so zákonom, a ani Najvyšší súd nevzhliadol dôvod, pre ktorý by sa mal od právneho názoru vysloveného krajským súdom odchýliť, pričom odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť jeho správnosť. S odôvodnením krajského súdu sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. plne stotožňuje, na zdôraznenie správnosti uvádza:

Pokiaľ mal žalobca za to, že ku dňu právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici ho mala žalovaná vyčiarknuť zo zoznamu advokátov, v súlade s povinnosťami ustanovenými mu zák. o advokácii a vnútornými predpismi žalovanej, mal oznámiť, že k právoplatnému odsúdeniu došlo.

Žalobca sám však bol nečinný, rozhodujúce skutočnosti komore neoznámil, a preto táto nemohla vydať rozhodnutie o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov. Bolo v žalobcovom záujme dôsledne si splniť oznamovaciu povinnosť; nemožno sa ex post svojvoľne určovať či prezumovať deň vyčiarknutia zo zoznamu advokátov na deň právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, keď o vyčiarknutí zo zoznamu je potrebné vydať rozhodnutie s účinkami v právnej sfére adresáta od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nie samotnou právoplatnosťou odsudzujúceho rozhodnutia súdu).

Žalovaná o vyčiarknutí síce rozhoduje ex offo, čo značí, že pre začatie konania nie je potrebné podanie návrhu, nie však to, že advokát oznamovacej povinnosti v zmysle zák. o advokácii, ako sa to domnieval žalobca.

Pokiaľ žalobca uviedol, že zák. o advokácii vylučuje, aby bolo možné vykonávať advokáciu po právoplatnosti odsúdenia za úmyselný trestný čin, najvyšší súd sa stotožňuje s týmto záverom, avšak je potrebné doplniť, že prípade neprávoplatného odsúdenia za úmyselný čin (obligatorne) prípadne už začatím trestného stíhania za trestný čin (fakultatívne), komora pristúpi k pozastaveniu výkonu funkcie advokáta, počas ktorého nie je advokát oprávnený poskytovať právne služby podľa zák. o advokácii. Žalobca mal v rozhodnom čase pozastavený výkon funkcie advokáta, a preto právne služby poskytovať nemohol.

Námietku žalobcu, pokiaľ v súvislosti s oneskoreným oznámením úmrtia advokáta poukázal na trvajúcu povinnosť uhradiť poplatok na činnosť žalovanej, najvyšší súd uvádza, že v takomto prípade sa jedná o osobitný postup upravený predpismi komory a ak je advokát vyčiarknutý zo zoznamu advokátov z dôvodu úmrtia, Slovenská advokátska komora odpustí povinnosť zaplataenia príspevku (čl. V Uznesenie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 19/8/2008 zo 4. 7. 2008, ktorým sa stanovuje úprava platenia príspevku na činnosť Slovenskej advokátskej komory a poistného pri pozastavení výkonu advokácie a vyčiarknutí zo zoznamu advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou).“

Krajský súd vo svojom rozhodnutí, z ktorého odôvodnením sa najvyšší súd v plnom rozsahu stotožnil, v jeho relevantnej časti uviedol: „Z obsahu spisu, ako aj z vyjadrení účastníkov mal súd za preukázané, že žalobcovi bol rozhodnutím žalovaného zo dňa 28. 4.

2006 súčinnosťou od 3. 5. 2006 pozastavený výkon advokácie podľa § 8 ods. 2 písm. b) Zákona o advokácii. Žalovanému na základe jeho žiadosti oznámil Okresný súd vo Zvolene listom z 22. 11. 2010 skutočnosti, ktoré uviedol aj žalobca v žalobe (odsúdenie žalovaného rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene č. k. 2T 137/2005 zo dňa 17. 12. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2To 54/09 zo dňa 26. 11. 2009 s tým, že na základe dovolania Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 14. 10. 2010 zrušil vyššie uvedené rozsudky a prikázal okresnému súdu v potrebnom rozsahu vec prerokovať a rozhodnúť). Zároveň bolo žalovanému oznámené, že doposiaľ nebolo vo veci nanovo rozhodnuté. Na ďalšie žiadosti vo veci informácie, či už bolo proti žalobcovi vydané právoplatné rozhodnutie v predmetnom trestnom konaní súd odmietol poskytnúť informácie a odkázal žalovaného na vyžiadanie odpisu z registra trestov. Žalovanému bol dňa 8. 9. 2011 doručený odpis z registra trestov na žalobcu, ktorý stále vykazoval záznam o predchádzajúcich rozsudkoch Okresného súdu vo Zvolene a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2T 137/05 zo dňa 17. 12. 2007 a 2To 54/09 zo dňa 26. 11. 2009. Žalovaný sa takto nemohol spoliehať na informáciu z odpisu registra trestov, pretože už z predchádzajúceho listu okresného súdu zo dňa 22. 11. 2010 mal vedomosť o tom, že uvedené rozhodnutia boli zrušené. A preto ani nemohol rozhodnúť o vyčiarknutí žalobcu zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. d) Zákona o advokácii. Nakoľko však nedošlo ani k zrušeniu pozastavenia výkonu advokácie žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť príspevok za činnosť komory, na ktorú bol vyzvaný výzvou zo dňa 9. 11. 2010. Žalovaný v tomto prípade dodržal postup stanovený v ust. § 7 ods. 1 písm. f) Zákona o advokácii, pričom žalobcu okrem výzvy a poučenia o následkoch nezaplatenia pozýval preukázateľne aj na zasadnutia predsedníctva advokátskej komory, najmä za účelom vyjadrenia sa k dôvodom vyčiarknutia zo zoznamu advokátov. Žalobca sa nedostavil na zasadnutie predsedníctva komory, ani sa vo veci nijakým spôsobom nevyjadril. Preto žalovaný správne zvolil postup vyčiarknutia zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. f) Zákona o advokácii. Vychádzal pritom z jemu dostupných vyššie uvedených informácií o trestnom konaní žalobcu a z nesporných podkladov o nezaplatení príspevku na činnosť komory. Pokiaľ sa žalobca domáhal toho, aby došlo k jeho vyškrtnutiu zo zoznamu advokátov podľa § 7 ods. 1 písm. d) citovaného zákona, tak k tomuto by zrejme bolo došlo, ale iba vtom prípade, ak by si žalobca splnil včas svoju oznamovaciu povinnosť podľa § 28 ods. 3

Zákona o advokácii. Žalobca si však túto povinnosť vo vzťahu k odsúdeniu, ani k oslobodeniu spod obžaloby nesplnil a ani sa nedostavil na objasnenie veci na predsedníctve žalovaného, keď ako to uviedol na pojednávaní oznamovaciu povinnosť si nesplnil, pretože mal iné povinnosti, ktoré boli závažnejšie.

Čo sa týka námietky žalobcu o dvojitom trestaní za ten istý skutok, tak táto námietka bola vznesená prvýkrát na pojednávaní dňa 18. 1. 2012, čo bolo po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie námietok v zmysle § 250 b ods. 1 O. s. p., a preto súd na túto námietku nemohol prihliadnuť. Okrem toho podľa názoru súdu nešlo o porušenie zásady nebis in idem, pretože v prípade rozhodnutia disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej advokátskej komory č. DS VIII-108/10:4250/2010 dr. On/Fá zo dňa 6. 5. 2011 išlo o previnenie za to, že žalobca nezaplatil príspevok na činnosť advokátskej komory splatný podľa platných predpisov do 30. 4. 2010 a to ani do troch mesiacov od jeho splatnosti, pričom k vyčiarknutiu zo zoznamu advokátov došlo na základe naplnenia podmienok stanovených v § 7 ods. 1 písm. f) Zákona o advokácii, ktoré podmienky sú odlišné od podmienok disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 a 2 Zákona o advokácii.

Krajský súd preto po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom a z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.“

Vychádzajúc z týchto rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich vo veci sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že právne odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu vychádzajúce zo skutkových záverov zistených krajským súdom nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ústavný súd nezistil, že by najvyšší súd v napadnutom rozsudku použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem (Občianskeho súdneho poriadku a zákona o advokácii), ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky a závery najvyššieho súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi postupom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu ani krajského súdu vo vzťahu k dôvodom sťažnosti považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Ústavný súd tiež poukazuje aj na okolnosť, že sťažovateľ nevyužil možnosť oboznámiť predsedníctvo SAK s dôvodmi nezaplatenia príspevku na činnosť SAK, ani neoznámil, že došlo k jeho právoplatnému odsúdeniu za úmyselný trestný čin, ani sa žiadnym spôsobom nevyjadril. V súvislosti s uvedeným postupom sťažovateľa ústavný súd pripomína jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iura“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že namietaný postup najvyššieho súdu obsahuje dostatok záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd taktiež nezistil, aby postupom najvyššieho súdu či jeho rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym

porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa vrátane jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2013